

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobců: 1) J. O., narozen X
bytem B., P.
2) M. O., narozena X
bytem H., K. n. V.
oba zastoupeni advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D.
se sídlem Slavíkova 23, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, Praha

za účasti: **Ing. M. K.,**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 135325/2015/KUSK,
sp. zn. SZ 099730/2015/KUSK REG/KE,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 135325/2015/KUSK, sp. zn. SZ 099730/2015/KUSK REG/KE, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců na náhradě nákladů řízení částku 12 547 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobci se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 3. 12. 2015, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu ve Velvarech (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2012, č. j. 2336/11výst/B (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad povolil osobě zúčastněné na řízení (stavebníku) stavbu rodinného domu, včetně stavby čistírny odpadních vod s jímkou na vyčištěné vody, přírodního kabelového vedení mezi elektrorozvaděčem a rodinným domem, terénních úprav a zpevněných ploch (dále jen „stavba“) na pozemku p. č. X v katastrálním území V. B.
- 2 Žalobci uvádí, že v dané věci žalovaný již jednou rozhodl dne 22. 4. 2013 pod č. j. 138940/2012/ KUSK, avšak Krajský soud v Praze toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Výsledkem tohoto dalšího řízení je napadené rozhodnutí, kterým žalovaný prvostupňové rozhodnutí opět potvrdil, přičemž však nerespektoval závazný právní názor soudu vyslovený v uvedeném rozsudku.
- 3 Žalobci nejprve namítají, že stavbu nebylo možné dodatečně povolit, jelikož žádost o dodatečné povolení stavby byla již jednou zamítnuta. Žalobci poukázali na to, že stavebník o dodatečné povolení stavby již v minulosti žádal a jeho žádost byla pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2011 zamítnuta. Podle názoru žalobců není možné žádat o dodatečné povolení stavby opakovaně a po zamítnutí žádosti je nutné nařídit odstranění nepovolené stavby. K tomu uvedli, že na projednávaný případ nelze aplikovat obecnou úpravu obsaženou v § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „stavební zákon“; viz čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.), je ustanovením zvláštním ke správnímu řádu, a je tak nutno aplikovat právě úpravu ze stavebního zákona.
- 4 Dále žalobci namítají, že je stavba v rozporu s územněplánovací dokumentací. Žalobci poukázali na to, že stavba se nachází na území „stabilizovaném“ ve smyslu vyhlášky města Velvary č. 1/2003 o závazných částech územního plánu města Velvary (dále jen „územní plán“), a nelze tudíž realizovat stavbu, která by měnila dosavadní charakter oblasti, což je dle názoru žalobců i případ předmětné stavby. Dále poukázali na čl. 26 odst. 2 územního plánu, podle kterého patří mezi nezastavitelná území plochy zemědělského půdního fondu (dále jen „ZPF“), včetně pozemku, na kterém byla stavba realizována, protože tento pozemek nebyl ze ZPF vyňat. Krajský soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že jestliže nedošlo k vynětí pozemku ze ZPF, není stavba v souladu s územním plánem; žalovaný se v napadeném rozhodnutí od tohoto závěru odchýlil, přičemž dokonce výslovně uvedl, že se s právním názorem zdejšího soudu v tomto ohledu neztotožňuje.
- 5 Žalobci dále namítají, že osoba zúčastněná na řízení nezískala závazné stanovisko, jímž by byl udělen souhlas s vynětím půdy ze ZPF. Podle přesvědčení žalobců nebylo možné stavbu dodatečně povolit, jelikož nebyl vydán souhlas s vynětím stavebního pozemku ze ZPF podle § 9 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Podle názoru žalobců stavební úřad a orgán ochrany ZPF pochybili, jestliže uvedli, že předmětný pozemek se

nachází v zastavěném území, a proto není podle zákona o ochraně ZPF zapotřebí souhlasu k odnětí půdy ze ZPF. Na podporu svého tvrzení odkázali na grafickou část územního plánu, kde je zastavěné území ohraničeno tlustou černou čarou, kterou lokalita M. B., kde se nachází předmětný pozemek, ohraničena není, a nelze ji tak podle názoru žalobců považovat za zastavěné území. Rovněž poukázali na rozpor postupu stavebního úřadu se zásadami ochrany ZPF uvedenými v § 4 zákona o ochraně ZPF, jelikož stavba by podle jejich názoru mohla být provedena na místě demolovaného rodinného domu na pozemku p. č. st. X, čímž by nedošlo k zásahu do ZPF. V tomto ohledu se žalovaný opět odchýlil od závěrů krajského soudu v citovaném rozsudku, neboť soud dospěl k závěru, že bez souhlasu orgánu ochrany ZPF nemělo být rozhodnuto o dodatečném povolení stavby.

- 6 Dále žalobci namítají, že nebyly splněny požadavky předpisů na situování staveb do území, konkrétně podle jejich přesvědčení došlo k porušení § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), které požaduje, aby územní a stavební činností nedocházelo ke zhoršení kvality prostředí a hodnoty území. Podle názoru žalobců se stavba zcela vymyká charakteru zástavby dané lokality jak svou velikostí, tak svým umístěním, neboť narušuje dosavadní souvislý pás zahrad. Ani zde se žalovaný neřídil právním názorem krajského soudu, který konstatoval, že závěry týkající se urbanisticko-architektonického charakteru stavby musí být přezkoumatelně odůvodněny.
- 7 Žalobci dále namítají, že stavba nemá dostatečné připojení na komunikaci. Žalobci poukázali na to, že navrhovaná příjezdová cesta nesplňuje požadavky na bezpečný příjezd požární techniky ke stavbě, a nesplňuje tak požadavek § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a ustanovení přílohy č. 3 bodů 2 a 3 vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „požární vyhláška“). Konkrétně uvedli, že cesta je příliš úzká a není na ní umístěn požadovaný smyčkový objezd. Správní spis také neobsahuje stanovisko Hasičského záchranného sboru. Žalobci uzavírají, že žalovaný se s touto jejich námitkou vypořádal zcela obecně a nepřezkoumatelně, čímž opět nerespektoval citovaný rozsudek zdejšího soudu.
- 8 Dále žalobci namítají, že podmínky dodatečného povolení stavby neodpovídají skutečnému provedení stavby. Podle prvostupňového rozhodnutí má být stavba vzdálena 3,765 m od hranice mezi pozemky žalobců p. č. X v katastrálním území V. B. a p. č. X v katastrálním území Olovnice a pozemkem osoby zúčastněné na řízení p. č. X v katastrálním území V. B. Plot mezi těmito pozemky však nestojí na jejich hranici, nýbrž na pozemcích žalobců, což vyplývá ze stavebního povolení ze dne 18. 6. 1956, č. j. 362/56-Je/16. Stavba je tak ve skutečnosti postavena blíže pozemkům žalobců, než stanoví prvostupňové rozhodnutí; to je kvůli tomu zmatečné, neboť stanoví podmínku, která nemůže být splněna. S touto námitkou se žalovaný vůbec nevypořádal.
- 9 Žalobci dále namítají, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesprávný. Stavební úřad totiž vydal „stavební povolení“, přestože se podle § 129 stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby vydává rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.
- 10 Konečně žalobci namítají, že prvostupňové rozhodnutí je neurčité. Žalobci poukázali na to, že výrok rozhodnutí odkazuje na dokumentaci vypracovanou „v měsíci 10/2010“, nicméně se žádostí stavebníka o dodatečné povolení stavby byla předložena dokumentace z 12/2010, tedy dokumentace pozdější. Rovněž namítli, že rozhodnutí odkazuje na doplněné a opravené části dokumentace, aniž by tyto nové části byly jednoznačně

specifikovány (např. číslem, datem a autorem). Dále uvedli, že z rozhodnutí není zřejmé, zda je součástí stavby i kanalizační přípojka od domu k domácí čistírně odpadních vod.

- 11 Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatuje, že žalobci uplatňují shodné žalobní námitky jako v předcházejícím soudním řízení u krajského soudu sp. zn. 46 A 56/2013; dále namítají to, že nebyly vypořádány všechny odvolací námitky. K tomu žalovaný uvádí, že odvolání žalobců mělo 58 stran, na nichž se odvolací námitky různě prolínaly, a nelze tedy vyloučit, že některá z nich skutečně opomenuta byla; jistě se však nejednalo o námitku podstatnou, která by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013 – 51).
- 12 Námitku týkající se přípustnosti opakované žádosti o dodatečné povolení stavby už žalovaný vypořádal a jeho názor potvrdilo i Ministerstvo pro místní rozvoj ve sdělení ze dne 25. 10. 2010. Jelikož v době podání druhé žádosti byla stavba již rozestavěná, nevedlo se řízení o umístění stavby, ale otázka jejího souladu s územněplánovací dokumentací byla pečlivě zkoumána v řízení o dodatečném povolení stavby. V druhé žádosti byla upravena projektová dokumentace a také byl přehodnocen způsob likvidace odpadních vod z jímky na domácí čistírnu odpadních vod. Novou žádost byl stavební úřad povinen projednat podle § 101 písm. b) správního řádu.
- 13 Jde-li o otázku vynětí pozemku z ochrany ZPF, žalovaný uvádí, že příslušný orgán ochrany ZPF sdělil, že podle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015, není pro stavbu rodinného domu uvnitř hranic zastavěného území třeba souhlas orgánu ochrany ZPF.
- 14 Přesvědčení žalobců, že stavba zhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území, je podle žalovaného čistě subjektivní. V dané věci se jedná o zcela standardní, velikosti pozemku přiměřený rodinný dům s příslušnými inženýrskými sítěmi. Odstupové vzdálenosti od okolních pozemků ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. jsou dodrženy; pakliže žalobci průběh vlastnické hranice vyznačené v terénu letitým oplocením zpochybňují, mají možnost si ji nechat zaměřit. Napojení pozemku na veřejně přístupnou komunikaci má být provedeno přes pozemek, který je rovněž ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. U námitek týkajících se příjezdové cesty, otáčení vozidel a inženýrských sítí není jasné, jakým způsobem by měly zasahovat do práv žalobců.
- 15 Žalovaný uzavírá, že pečlivě prostudoval rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2016 – 46, a stavbu znovu posoudil ve světle námitek soudu, přičemž neshledal žádné porušení zákona ani územní vyhlášky. V podrobnostech žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
- 16 Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvádí, že stavba vznikla na základě předložené projektové dokumentace a měla všechna potřebná povolení; stavba byla také již zkolaudována. Žalobci nepředložili žádný důkaz, že by tomu bylo jinak. Vzdálenost stavby od hranic okolních pozemků vychází z geodetického zaměření. Stavba není způsobila obtěžovat žalobce kouřem, stínem nebo zastíněním výhledu a odpad je řešen podle projektové dokumentace. Podle sdělení orgánu ochrany ZPF nebylo v dané věci třeba souhlasu s vynětím pozemku z ochrany ZPF. Příjezd požární techniky je umožněn, neboť stavba je vzdálena od místní příjezdové komunikace právě na délku jedné rozmotané hadice. Osoba zúčastněná na řízení navrhuje zamítnutí žaloby.

- 17 Žalobci v replice opakují žalobní námitky uvedené v žalobě a zdůrazňují, že za stěžejní žalobní bod považují skutečnost, že se žalovaný neřídil právním názorem krajského soudu vysloveným v předcházejícím rozsudku.
- 18 Žalovaný v duplice stručně uvádí, že se ztotožňuje s tvrzeními osoby zúčastněné na řízení a naopak tvrzení žalobců považuje za nedůvodná. Žalovaný navrhuje, aby soud provedl ohledání stavby na místě samém.
- 19 Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Při výkonu stavebního dozoru stavební úřad zjistil, že osoba zúčastněná na řízení provádí stavbu bez příslušného rozhodnutí, a proto zahájil dne 25. 6. 2009 řízení o odstranění stavby. Dne 3. 8. 2009 požádala osoba zúčastněná na řízení o dodatečné povolení stavby. Dne 11. 9. 2009 vydal orgán ochrany ZPF stanovisko, ve kterém uvedl, že jelikož se stavební pozemek nachází uvnitř zastavěného území obce, není s ohledem na § 9 odst. 2 bod 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015, zapotřebí jeho souhlasu s vynětím zemědělské půdy ze ZPF. Dne 29. 9. 2009 rozhodl stavební úřad o dodatečném povolení stavby. Proti uvedenému rozhodnutí podali žalobci odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dne 8. 4. 2010 vydal stavební úřad nové rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které bylo následně k odvolání žalobců žalovaným opět zrušeno. Dne 28. 12. 2010 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým žádost stavebníka zamítl. Toto rozhodnutí bylo následně částečně změněno a potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 4. 2011.
- 20 Dne 6. 6. 2011 podal stavebník novou žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad se následně rozhodl provést nové řízení podle § 101 písm. b) správního řádu, jelikož věděl, že žádosti lze novým rozhodnutím vyhovět. Zahájení nového řízení oznámil stavební úřad dne 16. 6. 2011, dne 3. 8. 2011 vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, které bylo k odvolání žalobců žalovaným zrušeno. Dne 23. 4. 2012 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým byla osobě zúčastněné na řízení dodatečně povolena stavba „Rodinný dům na pozemku p. č. X ve Velvarech, část M. B. včetně stavby čistírny odpadních vod s jímkou na vyčištěné vody, přívodního kabelového vedení mezi elektrorozvaděčem a RD, terénních úprav a zpevněných ploch na pozemku p. č. st. X a p. č. X v katastrálním území V. B.“. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2013 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Rozhodnutí žalovaného bylo posléze zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 46, které nabylo právní moci dne 25. 6. 2015. Soud shledal 4 důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a zavázal ho těmito právními názory: 1) stavba je v rozporu s územním plánem Veltrusy, neboť jelikož je pozemek součástí zemědělského půdního fondu a nedošlo k jeho vynětí, jde podle čl. 26 odst. 2 územního plánu o nezastavitelné území situované v obecně zastavitelné ploše, existenci takové regulace připouští čl. 10 územního plánu; 2) pro povolení stavby bylo třeba předložit souhlas s odnětím pozemku ze ZPF, neboť na věc nedopadá § 9 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015, jelikož se pozemek nenachází v zastavěném území vyznačovaném v územním plánu; 3) žalovaný je povinen se vypořádat s odvolací námitkou žalobců, podle níž se stavba svojí velikostí a hmotou vymyká urbanisticko-architektonickému charakteru zástavby dané lokality a její klasifikaci jako stabilizovaného území, jehož charakter již nemá být měněn; 4) dále je povinen vypořádat se s námitkou, že přístupová cesta ke stavbě nesplňuje požadavky požární vyhlášky. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku podána nebyla.

- 21 Dne 25. 9. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, v němž setrval na svých předchozích závěrech s tím, že závazný právní názor krajského soudu neakceptoval, naopak se vůči němu vymezil.
- 22 Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili s takovým postupem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
- 23 Žalobci nejprve namítají, že se žalovaný neřídil právním názorem vysloveným zdejší soudem v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, a to co do hodnocení souladu stavby s územněplánovací dokumentací a co do nezbytnosti vynětí pozemku p. č. X, na němž byla stavba povolena, z ochrany ZPF. Této námitce soud přisvědčil. Argumentaci žalovaného v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013 označil zdejší soud ve výše uvedeném rozsudku za mylnou a toto rozhodnutí zrušil. Přitom uvedl, že podle čl. 65 územního plánu je lokalita M. B. zastavitelným územím. Tímto článkem je vymezen obecný charakter dané lokality, což však ještě neznamená, že každý pozemek v této lokalitě má charakter zastavitelného území. Podle čl. 26 odst. 2 územního plánu jsou nezastavitelné rovněž plochy ZPF. Není přitom pravda, jak uvádí správní orgány obou stupňů, že tento článek nelze na předmětný pozemek vztáhnout. Podle čl. 10 mohou mít povahu nezastavitelných území i části území zastavitelného, je-li podmínka nezastavitelnosti výslovně stanovena. Pro předmětný pozemek je tato podmínka stanovena právě v čl. 26 odst. 2, který ji stanoví pro všechny pozemky náležející do ZPF. Aby tedy mohla být na tomto pozemku stavba provedena, musel by být nejprve vyňat ze ZPF. Vzhledem k tomu, že k vynětí pozemku ze ZPF nedošlo, soud uzavřel, že stavba není v souladu s územním plánem.
- 24 K absenci souhlasného stanoviska orgánu ochrany ZPF s odnětím půdy ze ZPF zdejší soud v citovaném rozsudku uvedl, že podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně ZPF k odnětí zemědělské půdy ze ZPF pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany ZPF. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze ZPF, nelze podle zvláštních právních předpisů povolit bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Stavební úřad, žalovaný a orgán ochrany ZPF dospěli k závěru, že souhlasu orgánu ochrany ZPF nebylo zapotřebí, jelikož podle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015, není třeba souhlasu orgánu ochrany ZPF podle odstavce 1, má-li být ze ZPF odňata půda na pozemcích, které jsou určeny pro stavby pro bydlení v zastavěném území. S tímto závěrem se však soud neztotožnil. Klíčovou otázkou pro posouzení nutnosti souhlasu orgánu ochrany ZPF s vynětím půdy ze ZPF je, zda se předmětný pozemek nachází v zastavěném území, či nikoliv. Zákon o ochraně ZPF vlastní definici zastavěného území neobsahuje. Podle § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona se zastavěným územím rozumí území vymezené územním plánem. Vymezení zastavěného území obsahuje grafická část územního plánu (města Velvary), která vyznačuje zastavěné území tlustou nepřerušovanou černou čarou. Lokalita M. B. však touto čarou (na rozdíl např. od lokalit V. B. či J.) ohraničena není, a soud tak konstatoval, že se předmětný

pozemek v zastavěném území nenachází. Argumentace stavebního úřadu, že M. B. představuje dle územního plánu „zastavitelné území stávající tzn. území již zastavěné“, nemůže obstát, jelikož např. z čl. 10 odst. 1 územního plánu je nepochybné, že pojmy „zastavitelné území“ a „zastavěné území“ nejsou totožné. Názor, že každá plocha, která je vyznačena jako zastavitelná, je zároveň územím zastavěným, nemá v územním plánu žádnou oporu. Soud proto uzavřel, že jelikož se předmětný pozemek nenachází v zastavěném území (ale toliko v území obecně zastavitelném), nebylo možné postupovat podle § 9 odst. 2 písm. a) bodu 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015, a pro povolení stavby tak bylo nezbytné získat nejprve souhlas orgánu ochrany ZPF, což se v projednávané věci nestalo, a dodatečné povolení stavby proto nemohlo být vydáno. Vzhledem k výše uvedenému pokládal soud již za nadbytečné zabývat se otázkou, zda je stavba v souladu s § 4 zákona o ochraně ZPF, jelikož tato otázka měla být předmětem posuzování ze strany orgánu ochrany ZPF při vydávání souhlasného stanoviska v dalším řízení.

- 25 Citovanou argumentaci zdejšího soudu si však žalovaný neosvojil a v napadeném rozhodnutí dospěl k totožným závěrům jako v rozhodnutí předchozím; tedy že stavba není v rozporu s územněplánovací dokumentací a souhlas orgánu ochrany ZPF s vynětím předmětného pozemku ze ZPF nebylo třeba. K tomu uvedl, že je zřejmé, že soud ne zcela správně chápe disciplínu územního plánování, některé jeho závěry označil za absurdní a uzavřel, že rozhodl odchylně od rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, jelikož se s ním neztotožňuje. Tento postup žalovaného je však v rozporu s § 78 odst. 5 s. ř. s., podle něhož je žalovaný právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, vázán. Jak uvedl Nejvyšší správní soud: *„Právní názor soudu nelze ponížovat na pouhou „námitku“, o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážít, tj. kterou by žalovaný mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností.“* (rozsudek ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 – 25). Prolomení této zákonné povinnosti přichází v úvahu pouze v případě, pokud učiní správní orgán v průběhu dalšího řízení nová skutková zjištění, v mezidobí dojde ke změně právní úpravy (srov. cit. rozsudek), nebo je v mezidobí právní názor krajského soudu překonán právním názorem Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 – 36). V dané věci však žalovaný neuvedl, že by došlo k naplnění některé z podmínek, která by zakládala výjimku z povinnosti respektovat závazný právní názor soudu. Žalovaný se pouze vymezil proti správnosti právního názoru krajského soudu a podrobil ho kritice. Ani soud nemá za to, že by byla některá z uvedených podmínek naplněna.
- 26 Ze správního spisu soud ověřil, že spisový materiál byl v mezidobí doplněn pouze o geometrický plán se zaměřením stavby, výpis z katastru nemovitostí a souhlas s užíváním stavby (viz sdělení žalovaného ze dne 27. 7. 2015). Žalovaný v nyní přezkoumávaném rozhodnutí na základě těchto nově shromážděných podkladů uvedl, že dodatečně povolovaná stavba již byla zkolaudována (po vydání předchozího rozhodnutí ve věci zrušeného prvním rozsudkem krajského soudu). V této souvislosti poukázal na to, že souhlas s užíváním stavby, který již nelze přezkoumat, brání v rozhodování o opakovaném dodatečném povolení stavby, neboť právo užívat stavbu nelze žádným z dostupných právních prostředků prolomit. Soud se proto zabýval tím, zda vydání souhlasu s užíváním stavby je skutečností, která by vyvázala žalovaného z povinnosti řídit se právním názorem soudu. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Předně je třeba upozornit na to, že

argument žalovaného, že s ohledem na existenci souhlasu s užíváním stavby nelze rozhodovat o dodatečném povolení stavby, je v rozporu s výrokem jeho rozhodnutí. Pokud by totiž žalovaný z tohoto právního názoru skutečně vycházel, pak nemohl odvolání žalobců zamítnout a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdit, neboť jde o rozhodnutí, jímž bylo po vydání souhlasu s užíváním stavby rozhodnuto o dodatečném povolení stavby (což dle žalovaného není možné). Při důsledné aplikaci právního názoru žalovaného by mělo být rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastaveno z důvodu, že se žádost stala s ohledem na vydání souhlasu s užíváním stavby bezpředmětnou. Soud je však na rozdíl od žalovaného toho názoru, že vydání souhlasu s užíváním stavby nebrání tomu, aby stavební úřad či žalovaný znovu rozhodovali o dodatečném povolení stavby. Žalovaným předestřená konstrukce se uplatňuje pouze ve vztahu mezi územním rozhodnutím a stavebním povolením, neboť má výslovnou oporu v § 94 odst. 5 stavebního zákona. Nejedná se o žádný obecný princip, na němž by bylo postaveno veřejné stavební právo, což plyne z dřívější judikatury týkající se případů, na které se *rationae temporis* nevztahuje § 94 odst. 5 stavebního zákona, jež dovodila, že po zrušení územního rozhodnutí je třeba v něm pokračovat, ačkoliv již v mezidobí nabylo právní moci stavební povolení (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128). Ve vztahu mezi souhlasem s užíváním stavby a dodatečným povolením stavby (resp. stavebním povolením – pokud by osoba zúčastněná na řízení realizovala stavební činnost v souladu se zákonem) obdobná úprava neexistuje. Souhlas s užíváním stavby zakládá stavebníkovi pouze právo stavbu užívat, nestvrzuje však, že stavba byla řádně povolena. Při vydání souhlasu s užíváním stavby se totiž posuzuje zejména to, zda byla realizována v souladu s povolením (§ 119 odst. 2 stavebního zákona). Pokud je následně toto povolení zrušeno, je zřejmé, že tím souhlas s užíváním stavby pozbyl svého podkladu a nemůže tvořit procesní překážku dalšímu posuzování souladu této stavby s hledisky stanovenými stavebním zákonem pro umístění a povolení stavby (resp. v daném případě pro dodatečné povolení stavby).

- 27 Po vydání rozhodnutí žalovaného, které bylo zrušeno prvním rozsudkem krajského soudu, došlo ke změně právní úpravy týkající se výjimek, kdy se nevyžaduje souhlas orgánu ochrany ZPF s vynětím zemědělské půdy ze ZPF. Podle dřívější úpravy aplikované v rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2013 nebylo třeba žádat souhlas s vynětím, pokud měla být odňata půda na pozemcích, které jsou určeny pro stavby pro bydlení v zastavěném území [§ 9 odst. 2 písm. a) bod 5 zákona o ochraně ZPF, ve znění účinném do 31. 3. 2015]. Ve vztahu k této právní úpravě, která byla s ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. rozhodná pro posouzení věci vedené pod sp. zn. 46 A 56/2013, formuloval krajský soud svůj závazný právní názor. Dne 1. 4. 2015 nabytí účinnosti zákon č. 41/2015 Sb., jímž byl novelizován § 9 odst. 2 zákona o ochraně ZPF. Tato novelizace dopadá i na posuzování věci v době po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného krajským soudem, neboť daný případ nelze podřadit pod žádné přechodné ustanovení čl. II zákona č. 41/2015 Sb., takže je třeba uplatnit obecné přechodné pravidlo, že od účinnosti novely se postupuje dle této novely. Žalovaný tedy měl při vydání nyní přezkoumávaného rozhodnutí aplikovat § 9 odst. 2 zákona o ochraně ZPF, ve znění zákona č. 41/2015 Sb. Podle něho není souhlasu k odnětí zemědělské půdy ze ZPF třeba, jde-li o odnětí zemědělské půdy v zastavěném území pro stavbu o výměře do 25 m², nebo stavbu pro bydlení umístěnou v proluce o velikosti do 0,5 ha [§ 9 odst. 2 písm. a) body 1 a 2 zákona o ochraně ZPF]. O žádný z těchto případů se však nejedná. Jelikož novelizací zákona o ochraně ZPF došlo ke zpřísnění regulace v neprospěch osoby zúčastněné na řízení (již nepostačuje, že jde o stavbu

pro bydlení v zastavěném bydlení, jak tvrdí osoba zúčastněná na řízení), nejde o takovou změnu, která by žalovaného vyvazovala z povinnosti řídit se právním názorem soudu. I nadále je aplikace výjimky vázána na skutečnost, že se musí jednat o stavbu v zastavěném území, přičemž krajský soud dospěl v předchozím svém rozsudku k závěru, že se daný pozemek v zastavěném území nenachází. Tento závazný právní názor, který žalovaný nerespektoval, nebyl novelizací zákona o ochraně ZPF dotčen.

- 28 Ke změně způsobené vydáním změny č. 5 územního plánu Velvary v květnu 2016, kterou bylo aktualizováno zastavěné území dle stavu ke dni 25. 4. 2015 a kterou bylo do zastavěného území zahrnuto i území osady M. B., nemohl soud přihlídnout, neboť tato změna nastala až po vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Tato změna územního plánu ostatně není vzhledem k výše popsané změně rozhodné právní úpravy pro danou věc významná, neboť je zřejmé, že stavbu osoby zúčastněné na řízení nelze podřadit pod § 9 odst. 2 zákona o ochraně ZPF.
- 29 Soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného je stíženo vadou spočívající v porušení § 78 odst. 5 s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jde o důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
- 30 Soud na okraj poznamenává, že neshledává nic špatného na skutečnosti, že žalovaný se s důvody pro zrušení jeho předchozího rozhodnutí uvedenými v rozsudku krajského soudu ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, neztotožnil. V takovém případě měl však žalovaný napadnout tento rozsudek kasační stížností a domáhat se přehodnocení právního názoru krajského soudu. Tím by mohl dosáhnout toho, že by byl právní názor zdejšího soudu právním názorem Nejvyššího správního soudu překonán nebo korigován. Pakliže to neučinil, aniž mu v tom cokoli bránilo, stal se pro něj tento právní názor v dané věci závazný a byl povinen jej v dalším řízení respektovat, i kdyby byl objektivně nesprávný. Kasační stížnost mohla ostatně podat i osoba zúčastněná na řízení. Pro úplnost je však třeba dodat, že pokud žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení nevyužili možnost zpochybnit právní názor krajského soudu vyjádřený v předchozím rozsudku cestou podání kasační stížnosti, nemohou nyní požadovat jeho přezkum prostřednictvím podání kasační stížnosti proti v pořadí již druhému zrušujícímu rozsudku krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2016, č. j. 9 As 201/2015 – 34).
- 31 Dále žalobci namítli, že stavba je v rozporu s předpisy upravujícími situování staveb do území, konkrétně s § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., čímž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Soud konstatuje, že se žalovaný touto otázkou zabýval na stranách 10 až 11 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že stavba nijak nevyčnívá z okolní zástavby, a to ani z architektonického hlediska (objekt ve tvaru písmene L se sedlovou střechou, jak je pro českou vesnici typické), ani hmotově (stavba má jedno nadzemní podlaží a podkroví o zastavěné ploše 114 m²). Pokud se jedná o kvalitu prostředí, zabýval se jí žalovaný na stranách 9 a 12 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobcům nehrozí ztráta soukromí (pouhý výhled ze stavby na pozemek žalobců nepředstavuje zásah do soukromí nepřiměřený místním poměrům) či pohody bydlení (dům žalobců je od stavby vzdálen bezmála 40 metrů). Ve vztahu k jiným namítaným omezením práv žalobců žalovaný uvedl, že individuální potřeby žalobců nelze zaštiťovat institutem veřejného zájmu, a odkázal proto žalobce na občanskoprávní řízení. Soud však konstatuje, že jakkoli žalovaný vypořádal tuto námitku širěji než v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013, nevypořádal se se zcela konkrétní odvolací námitkou týkající se umístění stavby, tedy že stavba nestojí v souvislé zástavbě (tzn. při jižní hraně pozemků osoby zúčastněné na řízení), nýbrž na té

části pozemku, kde jsou u všech ostatních domů v M. B. zahrady. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

- 32 Žalobci dále namítali, že připojení stavby na komunikaci je v rozporu s přílohou č. 3 body 2 a 3 požární vyhlášky – konkrétně uvedli, že přístupová cesta nesplňuje minimální požadavky požární vyhlášky na šířku a na existenci plochy umožňující otáčení vozidla. Dále uvedli, že s touto jejich odvolací námitkou se žalovaný nevypořádal přezkoumatelně. Soud konstatuje, že žalovaný stejně (doslova) jako v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013 uvedl, že požárně bezpečnostní řešení stavby bylo posouzeno podle platných předpisů autorizovaným inženýrem. Takové odůvodnění vyhodnotil soud v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, jako zcela nedostatečné, které nijak nereaguje na konkrétní odvolací námitku a nezabývá se problematikou dostatečnosti přístupové cesty ke stavbě. Jelikož je v napadeném rozhodnutí tato odvolací námitka vypořádána zcela stejně jako v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2013 (doslova), nemůže soud učinit jinak, než opětovně uzavřít, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění.
- 33 S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení žalovaný věc opětovně posoudí v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, a zopakovaným v tomto rozsudku, jímž je vázán. Žalobní námitky žalovaný vypořádá přezkoumatelně, přičemž bude mít na paměti, že ani ve světle rozsudku NSS ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013 – 51, jehož se žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dovolává, nelze opomenout zcela konkrétní a stěžejní námitku.
- 34 Zmíněná vada řízení, resp. v některých ohledech nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí však soudu nebránila vypořádat ostatní žalobní námitky, které jsou ostatně shodné s námitkami, které již vypořádal v rozsudku ze dne 23. 6. 2015, č. j. 46 A 56/2013 – 56, a které neshledal důvodnými. K tomu soud připomíná, že pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje. To však neznamená, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i kasační stížností proti novému rozhodnutí krajského soudu. Opačný přístup by totiž vyloučil možnost přezkoumání právního názoru krajského soudu vysloveného v jeho neprospěch v kasačním řízení (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 – 67).
- 35 S žalobní námitkou, že § 101 správního řádu nelze v řízení o dodatečném povolení stavby použít, se soud neztotožnil. Podle § 101 písm. b) správního řádu lze provést nové řízení a vydat nové rozhodnutí ve věci tehdy, jestliže novým rozhodnutím bude vyhověno žádosti, která byla pravomocně zamítnuta, přičemž tato situace bude připadat v úvahu v případě změny skutkových a případně právních okolností, za nichž bylo původní rozhodnutí o zamítnutí žádosti vydáno. Taková situace nepochybně může nastat i v řízení o dodatečném povolení stavby, kdy po zamítnutí původního rozhodnutí předloží stavebník novou žádost, která reflektuje předcházející výhrady správních orgánů, a této nové žádosti může být díky úpravám (např. novému řešení některých částí stavby) již vyhověno. S ohledem na § 48 odst. 2 správního řádu nezakládá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby překážku věci rozhodnuté. Možnost použití institutu nového řízení plyne dle názoru soudu i ze stavebního zákona samotného, konkrétně z jeho § 192

odst. 1, kde je zakotvena subsidiarita správního řádu pro stavební řízení. Na danou věc dopadá § 129 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II bod 14 zákona č. 350/2012 Sb.), jenž neomezuje právo stavebníka požádat o dodatečné povolení stavby lhůtou stanovenou stavebním úřadem. Limitem pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby tak je až vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Jelikož stavební zákon v otázce nového řízení vlastní úpravu neobsahuje a ani není užití § 101 správního řádu v rozporu s povahou řízení o dodatečném povolení stavby, uzavírá soud, že v řízení o dodatečném povolení stavby není aplikace § 101 písm. b) správního řádu nepřípustná. Námitka žalobců tak není důvodná.

- 36 Dále žalobci namítali, že podmínky dodatečného povolení stavby neodpovídají skutečnému provedení stavby, a to pokud jde o vzdálenost stavby od pozemku žalobců. Tato námitka není důvodná. Žalovaný nikterak nepochybil, jestliže uvedl, že nebyl zjištěn rozpor mezi katastrální mapou a situací stavby, a dodal, že pokud měli žalobci pochybnost o hranici mezi pozemky, měli možnost nechat je zaměřit. Soud je toho názoru, že pokud v dané otázce panuje nesouhlas mezi sousedy o průběh hranice pozemků, je případný spor nutno řešit občanskoprávní cestou. I kdyby se však nakonec ukázalo, že hranice pozemků skutečně vede blíže stavbě, než je v rozhodnutí stavebního úřadu uvedeno, nebyla by tím zpochybněna zákonnost takového rozhodnutí jako celku. Stavební úřad ve svém rozhodnutí dostatečně uvedl, kde spatřuje hranici pozemků, a neučinil tak nikterak svévolně. Domnívají-li se žalobci, že tak učinil nesprávně, mají možnost podniknout právem předvídané kroky, aby hranice mezi jejich pozemkem a pozemkem stavebníka byla postavena najisto.
- 37 Žalobci rovněž napadli formulaci výroku stavebního úřadu, který vydal „stavební povolení“ a nikoliv „dodatečné povolení stavby“. Tato námitka není důvodná. Rozhodnutí stavebního úřadu je v záhlaví označeno jako dodatečné povolení stavby, ve výroku je uvedeno, že stavební úřad vydává podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona „*stavební povolení (...), kterým stavbu dodatečně povoluje*“. Z průběhu celého řízení je nepochybné, že se jedná o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a soud nepokládá za pochybení, pokud stavební úřad zvolil výše uvedenou formulaci výroku, jelikož tento výrok je srozumitelný, je opřen o příslušná zákonná ustanovení a splňuje i veškeré další zákonné náležitosti.
- 38 Žalobci konečně namítli neurčitost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Tato námitka není důvodná. Pokud jde o označení projektové dokumentace, soud sice souhlasí se žalobci, že rozhodnutí stavebního úřadu odkazuje na dokumentaci vypracovanou v měsíci 10/2010, ale je toho názoru, že se jedná o zjevnou písařskou chybu. Ze správního spisu je zřejmé, že podkladem pro řízení byla projektová dokumentace z měsíce 12/2010 a žádná dokumentace z 10/2010 neexistuje. Soud tak uzavírá, že tato písařská chyba stavebního úřadu v žádném případě nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí. Pokud jde o údajně neurčité označení doplněných částí projektové dokumentace, pak soud konstatuje, že toto označení sice mohlo být formulováno precizněji, nicméně z rozhodnutí stavebního úřadu (stejně jako ze správního spisu) je naprosto nepochybné, o jaké dokumenty se jedná, a žalobci (ani nikdo jiný) nebyli stavebním úřadem nijak uvedeni v omyl či jinak poškozeni. Námitka není důvodná. Konečně důvodná není ani námitka vztahující se ke kanalizační přípoje od domu k domácí čistírně odpadních vod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentaci žalobců jednoznačně vyvrátil, pokud správně uvedl, že inženýrské sítě se neuvádějí zvlášť, ale jsou součástí povolení na základní stavbu (zde

rodinný dům). Rovněž bylo v napadeném rozhodnutí vysvětleno, že stavba bude napojena kanalizačním vedením odlišným od toho, ve vztahu k němuž bylo v minulosti vydáno rozhodnutí o odstranění stavby.

- 39 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto jim náleží náhrada nákladů řízení. Společné náklady žalobců zahrnují náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení, náhrada hotových výdajů a náhrada DPH, neboť zástupce žalobců je plátcem DPH. Odměna za zastupování dvou účastníků za tři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu (žaloba a replika) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 12 odst. 4, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarify)] činí 14 880 Kč. Náhrada hotových výdajů činí za 3 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) celkem 900 Kč. Náhrada DPH z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů činí 21 % z 15 780 Kč, tj. 3 314 Kč (zaokrouhleno podle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů). Náklady na zastoupení advokátem tak činí celkem 19 094 Kč, na každého ze žalobců připadá částka 9 547 Kč. Každý ze žalobců dále vynaložil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků. Každý ze žalobců tak má právo na náhradu nákladů ve výši 12 547 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobců, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).
- 40 Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí v tomto soudním řízení soud neuložil žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jí nějaké náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. ledna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu